

Ved udsæd af frø

Mange kaktusdyrkere har med stærkt vekslende held udsået frø af kaktus og andre sukkulenter, for at få nye arter til en billig pris, og for at have den meget store glæde, det er at følge de fremspirende kimplanter vækst og udvikling.

For at få held med en sådan udsæd er noget af det væsentligste, at man har et velegnet sted at så frøene ud. Mine erfaringer siger, at noget af det bedste er at så ud i små potter af ler, der så anbringes indeni en større skumnylonpote eller lignende, hvorover der anbringes en glasplade.

Som jord har jeg anvendt $\frac{3}{4}$ udvasket Robbedalegrus (Buxbaum skriver, at knuste mursten er et velegnet medium), og $\frac{1}{4}$ »Sami« pottemuld. Dette består hovedsagelig af spaghnum, og har et højt indhold af fosfor og kali, men derimod næsten intet kvælstof. Endvidere er der målelige mængder af flere plantenæringsstoffer, samt et reaktionstal på 6,1. (Løbende kontrol på Hedeselskabets laboratorier garanterer herfor. Forhandles bl. a. af Ohlsens Enke, og de fleste Brugsforeninger).

Såvel jordbehandling som potter er før udsåningen blevet steriliseret i en bageovn ved 150°C i tre kvarter. Det skulle være lige så effektivt som kogning, og lugter ikke så slemt!

Ved såningen er potterne blevet fyldt næsten helt med en løs jordblanding og frøene fordelt øverst. Herefter er jorden banket let sammen ved at støde potterne let mod bordet, hvorved frøene også er kommet i tilpas kontakt med jorden. Der er flere fordele ved at anvende små potter frem for at så direkte på bunden af skumnylonpotten, bl. a. kan man ved vanding holde vandet på bunden af skumnylonpotten, hvorfra lerpotterne og jordblandingen så kan suge det op. Herved bringes der ikke uorden i frøene, som det ellers let kunne ske ved vanding direkte i potten, ligesom eventuelt overskydende vand let kan hældes bort. Endvidere kan man på potternes farve se, hvor fugtige de er, hvad der i høj grad er en hjælp ved bevarelse af en ensartet fugtighed ved de unge planter. Endelig er der den fordel, at man, i fald der skulle optræde mug eller andre skadelige organismer i en pote, sim-

pelthen kan fjerne denne, og derved standse angrebet, så det ikke breder sig til de øvrige udsåede arter.

Efter såning og den derpå følgende vanding lægges glaspladen over, og man har så kort efter en relativ luftfugtighed på 100 % omkring frøene. Når disse er spirede, kan man langsomt vænne de unge planter til en lavere fugtighed ved at hæve glaspladen mere eller mindre, og herved skabe en passende ventilation. Tilsidst kan pladen fjernes helt, men vandingen bør fortsat foregå ved at potterne selv suger vandet op. Også her viser der sig fordele ved de små potter, da spiringshastigheden er vidt forskellig arterne imellem. Således vil nogle arter spire efter få dages forløb, medens andre først efter flere uger. Da man ved såtidspunktet oftest ikke har kendskab til en arts spiringshastighed, har man, ved anvendelse af to eller flere skumnylonpatter mulighed for at flytte de hurtigst spirende arter sammen i en pote efterhånden som de spirer frem, således at disse tidligere kan vænnes til lavere luftfugtighed, og tabet af planter således formindskes.

Efter den her skitserede metode har jeg med stort held spiret frø af mange arter, og jeg kan anbefale metoden til andre, der eventuelt kunne tænke sig at prøve. *Frans Laursen*